

Milí farníci,

s mnohými z Vás se za současného stavu nevidám na bohoslužbách anebo vůbec. Přeji Vám všem požehnané prožití Velikonoc! Ke svému přání připojím ještě pár slov.

Nedávno mne v jednom německém komentáři ke Starému zákonu zaujalo neobvyklé slovo: stálo tam, že kananejská kultura a náboženství, které židy obklopovaly, byly „lebenshungrig“. Doslova: hladověly po životě. My bychom česky asi spíš řekli: ti lidé dychtili po životě. Je to i dnes (po téměř třech tisíciletích) nápadně patrné na jejich tehdejší kultuře a náboženství. Příběhy o proroku Eliášovi jejich židovským současníkům i nám dosvědčují, že skutečným původcem a dárce života je Hospodin. A dokáže jím být i navzdory suchu, hladomoru, nemoci, smrti.

I Ježíšovo vzkříšení a příslib posmrtného života všech, kdo v něj uvěřili a spojili s ním svůj život, jistě nejvíc ocení ti, kdo dychtí po životě. Ti, kdo se umějí ze života radovat, vážit si ho. Ti, kdo těžce nesou pomýšlení na smrt a nebytí své nebo svých blízkých. Ti nejvděčněji přijmou naději, vyplývající z Kristova zmrtvýchvstání. Nebojme se přiznat se – především ve svém srdci – k této dychtivosti, k tomuto hladu po životě. Ježíš žije navěky a nám je znamením, abychom odvážně věřili ve věčný život i pro nás.

A pokud někdo poznává, že – i aniž by věděl, jak se to stalo – po životě netouží, že jej život mrzí, že se jím jen vleče nebo nechává postrkovat, prostě že jeho vztah k životu není v pořádku, pak mu to oslava Vzkříšení dává pocítit ještě víc a nutí ho něco s tím dělat. Z pohledu naší víry pravým lékařem, který by mohl tento nezdravý stav, tento neduh nebo možná „následek úrazu“, léčit a uzdravit, je zase Ježíš – Boží Syn, plný soucitu a lásky, Vítěz nad smrtí.

Ať je tomu s námi jakkoli, přimkněme se ke Kristu. On je cesta, pravda a život. Jako nikdo jiný.

P. Gorazd